

Jorstemthed hos det ærede Udvalgs Mindretal, og jeg kan kun anse det for godt, at en saadan Stemning kommer til Udtaalelse, for at vi kunne naae frem til større Klarhed over Situationen. Det gjælder nemlig her ikke om blot pælskkelige Forhold; det gjælder om en længere Fremtidsudvikling, uafhængig af de enkelte Spørgsmaal, som i Aar have foreligget. Jeg er, mine Herrer, nødsaget til først at omtale, hvorledes Opfattelsen af det paa Bunden liggende almindelige Spørgsmaal er i Landstinget; dette er nødvendigt, naar man vil gjøre sig denne Sag klar. Hvis Forholdet nu var et saadant, at man i Landstinget fandt, at det var en naturlig Ting, at Ministeren ogsaa der stillede de Forslag, der vare faldne igjennem i Folkethinget, efter Ævne arbejdede for dem, uden at der dertil knyttedes særegne strenge Fordringer med yderliggaaende Konsekvenser, ja saa var Sagen ganske simpel. Det Hele kunde jo tages jævnt og stille, Forslag kunde fremsættes i Landstinget af Ministeren, hvis de bleve antagne der, vendte de tilbage til Folkethinget, og det var jo muligt, at Folkethinget da gik ind paa dem, saa var jo Alt fortræffeligt. Eller Folkethinget kunde forandre Forslagene; de vendte da tilbage til Landstinget, dette kunde da igjen tage Sagen ganske rolig til ny Overveelse; det kunde efter Omstændighederne fastholde eller frasæle sine Fordringer — saaledes gaar det jo med saa mange Love. Frasalbt Landstinget sin tidligere Anstuelse, saa var Alt igjen fortræffeligt; fastholdt Thinget den derimod, gik Sagen til Føllesubvalg. Var man nu paa Grund af den usforanderlig gode Forstaaelse mellem de to Thing vis paa, at der let blev bragt en samstemmende Indstilling tilvoie, saaledes at Finansloven paa denne Maade med fuld Sikkerhed kunde ventes gennemført — ja saa frembød Sagen ingen større Vanskelighed; der brugtes vel en Del Tid dertil, men i Øvrigt skete det uden Krisis, uden stor Bevægelse, uden Alarm og Spektakler. Men, mine Herrer, den Maade, hvorpaa Finanslovens Behandling i de to Thing har udviklet sig — jeg siger ikke, at denne Udvikling er heldig, og jeg anser det for ikke usandsynligt, at der kan komme en Forandring deri, selv om der ikke føres saadanne Ting ind paa Finansloven, som hidtil ikke have staaet der, en Oventualitet, hvis uundgaalige Konsekvenser jeg belyste i Formiddags; men vi maa jo tage Udviklingen saaledes, som den hidtil har været — altsaa den Maade, hvorpaa Finanslovens Behandling hidtil har udviklet sig, har nu ført til, at man i Landstinget, naar en Minister der gjenoptager et vigtigere Forslag i Uoverensstemmelse med en af Folkethinget tagen Beslutning, allerførst kommer med det Spørgsmaal, hvilken Bægt Ministeren lægger paa dette Forslag, om den vedkommende Minister er villig til, naar Landstinget slutter sig til hans Forslag, da ogsaa af al Magt at støtte det i Folkethinget. Denne Støtten af al Magt vil atter ikke sige,

at man gjør de Grunde gjældende, som man tror at kunne anføre derfor, men det betyder, naar vi overspringe Mellemlæddene, at Spørgsmaalet skal gjøres til efter Omstændighederne et Portefeuille-spørgsmaal eller et Kabinetsspørgsmaal, hvis det ikke er en enkelt Minister, det særlig gjælder, eller til et Opløsnings-spørgsmaal. Det er dette, man mener, naar man spørger, om vedkommende Minister vil støtte det gjenoptagne Forslag af al Magt. Man kan dømme om denne Udviklingsgang, som man vil; men saaledes er det nu. Vi maa, naar der er Spørgsmaal om at bedømme, hvad der i nærværende Samling er gjort eller ikke gjort, hvad vedkommende Sagminister har anset for rigtig at gjøre eller ikke at gjøre, nødvendigtis holde os for Die det Standpunkt, der er det raadende hos det Flertal, hvis Afslutning man skulde begjære ved en saadan Leilighed. Det er notorisk, derom kan der heller ikke i dette Thing være den allerringeste Tvivl, at uden Hensyn til, at Landstinget af andre Grunde besluttede en Forandring, der medførte Finanslovens Tilbagevendelse til Folkethinget, vilde Landstinget, naar f. Ex. Marineministeren havde stillet Forslag om at gjenindsætte paa Finansloven den Bevilling til et Panterskib, der blev strøget her ved 3die Behandling, have forlangt af Ministeren, at dette Spørgsmaal skulde være gjort efter Omstændighederne til et Portefeuille-spørgsmaal eller et Kabinetsspørgsmaal, for saa vidt ikke Folkethinget i Afslagsstilfælde blev opløst. Dette vilde altsaa have været Fordringen. Men naar nu altsaa Forslag var stillet af Marineministeren og vedtaget i Landstinget, og Sagen saa var vendt tilbage her til Thinget, saa vilde de Herrer selv kunne se, at Regjeringen ikke med Nytte vilde have kunnet gjøre Sagen til noget Portefeuille- eller Kabinetsspørgsmaal. Regjeringen kunde fornøstigtvis ikke stille Sagen paa denne Maade; for Folkethinget vilde Fristelsen til at forkaste Forslaget jo da blive uimodstaaeligt, da det ved Forslagets Forkastelse jo vilde hævde et formentligt parlamentarisk Princip (Flere Stemmer: Ja, det er sandt). Ja, De ser, mine Herrer, at jeg ikke lægger Dølgemaal paa Nogetsomhelst, vi kunne tale aldeles aaabent om den hele Situation; den er jo gennemsigtig. Naar jeg nu tør udtale min Opfattelse af den hele Landstingsbetragtning, der saaledes har udviklet sig, saa forstaaer jeg meget godt, hvilken naturlig Grund den har; jeg har fulgt den nøie og har selv haft nogen Andel deri. Men et andet Spørgsmaal, mine Herrer, er det, om ikke det, der er foregaaet i denne Samling, i disse Dage, om ikke saadanne Udtaalelser for Exempel som de, vi have hørt fra den ærede Ordfører for Mindretallet, langsomt, men sikkert ville drive Landstingets Flertal til en anden, selvsændigere Behandling af Finansloven. Det staaer for mig saaledes, at netop en saadan Udtaalelse som den, vi nu have hørt af den